

«Про ідентифікацію та реєстрацію тварин» визначають лише загальні засади діяльності в цій галузі. Конкретизація низки питань здійснюється на підзаконному рівні, проте окремі види відносин у племінному тваринництві залишаються неврегульованими.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Аграрне право України: Підручник / За ред. О.О. Погрібного.* – К.: Істина, 2006. – 448 с.
2. Закон України «Про молоко та молочні продукти» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, N 47, ст.513) { Із змінами, внесеними згідно із Законами N 402-V (402-16) від 30.11.2006[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1870-15>
3. *Постанова від 20 серпня 2008 р. N 729 Київ Про заходи щодо активізації роботи з розвитку тваринництва* { Із змінами, внесеними згідно з Постановою КМН 1152 (1152-2008-п) від 27.12.2008 } [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/729-2008-%D0%BF>
4. Бондар Л. О. *Правове регулювання племінної справи у тваринництві /* Ладимир Олександрович Бондар // *Аграрне право України : підручник / за ред. О. О. Погрібного.* — К.: Істина, 2004. — С. 327-332.
5. Коваленко Т. О. *Правове регулювання ідентифікації та реєстрації сільськогосподарських тварин як гарантія безпечності та якості продукції тваринництва* // *Вісник Київського національного університету ім. Т. Шевченка: юрид. науки.* – 2006. – Вип.70. – С. 23-27.

Т. Богайчук

Науковий керівник – к.ю.н., Заболотна Н.Я.

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ОХОРОНУ ДОВКІЛЛЯ В СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ

Сільськогосподарське виробництво разом із підприємствами промисловості безпосередньо впливає на стан здоров'я та тривалість життя людей. Існує певний взаємозв'язок між природним приростом населення й коефіцієнтом смертності, з одного боку, та рівнем сільськогосподарського освоєння територій, розораністю угідь, внесенням мінеральних добрив, використанням пестицидів і викидами забруднюючих речовин – з іншого.

Завданням законодавства про охорону навколишнього природного середовища є регулювання відносин у галузі охорони, використання і відтворення природних ресурсів, забезпечення екологічної безпеки, запобігання і ліквідації негативного впливу господарської та іншої діяльності на навколишнє природне середовище, збереження природних ресурсів, генетичного фонду живої природи, ландшафтів та інших природних комплексів, унікальних територій та природних об'єктів, пов'язаних з історико-культурною спадщиною [5, с.97].

Відносини у галузі охорони навколишнього природного середовища в Україні регулюються Законом “Про охорону навколишнього природного середовища”, а також розроблюваними відповідно до нього земельним, водним, лісовим законодавством, законодавством про надра, про охорону атмосферного повітря, про охорону і використання рослинного і тваринного світу та іншим спеціальним законодавством [1].

За своєю правовою природою правовий інститут охорони довкілля в сільському господарстві є складним інститутом одночасно аграрного й екологічного права як комплексних галузей права. Еколого-правові норми і приписи ми можемо відшукати у цивільному, кримінальному, адміністративному та інших галузях права. Цей процес послідовно охопив і аграрне право. Якщо на початку 90-х рр. минулого століття екологічні приписи в аграрному законодавстві розвивалися окремо від екологічного законодавства, то вже з другої половини 90-х намітилася тенденція до уніфікації норм екологічного права в єдину систему, у зв'язку з чим було внесено зміни до аграрного законодавства. Наразі аграрні законодавчі акти з питань охорони довкілля або містять відсылки до екологічного законодавства, або приймаються законодавчі акти, які стоять на межі аграрного й екологічного законодавств і можуть бути віднесені як до першого, так і до другого [5, с.98]. Наприклад, такими є закони від 2 березня 1995 р. “Про пестициди і агрохімікати”, від 14 жовтня 1998 р. “Про захист рослин”, від 14 січня 2000 р. “Про меліорацію земель” [2, 3, 4].

Отже, говорячи про інститут охорони довкілля в сільському господарстві в цілому, як про складний правовий інститут, варто звернути увагу на його будову. Аналіз законодавства показує, що правова охорона довкілля здійснюється у двох напрямках: через встановлення правових приписів щодо охорони окремих видів природних ресурсів, які використовуються в сільському господарстві та через правове регулювання самої сільськогосподарської діяльності. Таким чином екологізація в праві позначається на екологізації самої сільськогосподарської діяльності.

Перший напрям правового регулювання виявляється в таких правових інститутах: охорони земель сільськогосподарського призначення, охорони водних об'єктів, що використовуються в сільському господарстві, охорони сільськогосподарських лісів, охорони надр під час здійснення сільськогосподарської діяльності, охорони диких тварин і рослин тощо. Другий напрям правового регулювання знаходить свій вияв у таких правових інститутах, як застосування пестицидів і агрохімікатів у сільському господарстві, меліорації земель, поводження з відходами сільського господарства, застосування біотехнологій в сільському господарстві тощо [5, с.100].

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Закон України "Про охорону навколишнього природного середовища" від 25.06.1991 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1264-12>
2. Закон України "Про пестициди і агрохімікати" від 02.03.1995 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/86/95-%D0%B2%D1%80>
3. Закон України "Про захист рослин" від 14.10.1998 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/180-14>
4. Закон України "Про меліорацію земель" від 14.01.2000 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1389-14>
5. Аграрне право України: Підручник / За ред. О.О. Погрібного. – К.: Істина, 2006. – 448 с.

В. Боровик

Науковий керівник – к.ю.н., доц. Н.П. Павлів-Самойл

ГЕНДЕРНА РІВНІСТЬ У СФЕРІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА ПРАЦЮ

Сьогодні ми живемо в часи швидких змін. Звісно ж змінюються і взаємовідносини між чоловіками та жінками в усіх сферах життєдіяльності суспільства. Утвердження гендерної рівності — важливий напрямок в Україні за останні роки. Це питання проходить крізь всі проблеми сьогодення і є актуальним в житті кожного з нас. На суспільному рівні декларовані права та можливості особистості, незалежно від статі, реально не дотримуються, упереджене ставлення й гендерна дискримінація продовжують відтворюватися, жінки та чоловіки як соціальні спільноти загалом мають неоднаковий доступ до соціальних статусів, ресурсів, привілеїв, престижу, влади. Інтеграція української держави у світове співтовариство вимагає переосмислення місця і ролі жінок у суспільстві, їх рівноправну участь у всіх сферах життєдіяльності і, зокрема, в політиці і державотворенні.

Практично у всіх суспільствах жінки мають менший обсягом влади, ніж чоловіки, отримують меншу оплату за свою працю, а також мають менший контроль над ресурсами, а в багатьох країнах навіть отримують нижчу освіту. Жінки мають менший доступ до більш високооплачуваних робіт в державному і комерційному секторах економіки. Коли жінкам надається можливість потрапити на той же ринок праці, що і чоловікам, вони нерідко стикаються з проявами дискримінації.

У вересні 2000 р. на Всесвітньому саміті ООН було прийнято документ "Пакт розвитку тисячоліття", який підписав серед інших і Президент України. Перспективи у цьому документі, окреслені до 2015 р. Серед Цілей Розвитку тисячоліття "Розвиток гендерної рівності та надання повноваження жінкам". Отже, Україна взяла на себе зобов'язання щодо просування гендерної рівності.

Але не зважаючи на те, що активність жінок в політичному житті України зростає, їх роль та участь у законодавчому процесі ще дуже слабка. Адже невелика кількість жінок в парламенті України не може достатньою мірою професійно впливати на процес вироблення та прийняття законів.